

אלא דזהרים. אחד הנערים רכב על סייח, שرك זה החל לאלפו לרכיבתה. התחשק לי לנסתות כוחי — או יותר נכון העצתי — ברכיבתה על מין בריה שכזו. בקשתי וקבלתי את הסייח שהיה בלי אוכף ובלי מתג בפיו וرك רסן בראשו. בקושי הספקתי לעלות על סייחי כשהוא כבר החל דזהר בכיוון המושבה. אמרתני דזהר ? אבל הוא לא דזהר, הוא פשוט טס ואני לא יכולתי לעצור בעדו וגם הוא לא הצליח, כל-כך מהר להשליכני מעליו.

רק אחרי "טישה" של כמה מאות מטרים טובים, מצאתי את עצמי מוטלת על גבי וגם הספקתי להבחן בפרשוני של הסייח העוברות גבוהה מעלי. מאז נחשתתי, בעיני לפחות, רוכבת מעולה.

פרס עבודה

לא ידוע לי אם הייתה מקובלת אז, חלוקת פרסים כלשהם. אבל ביום בהיר אחד נתבשרתי שאין עשויה לקבל פרס עבודה.

היה זה קלוריסקי, פקיד הברון בגליל העליון, אשר יזם וביצע את הענקת הפרס שהוא מקורו מאד. הוא קנה בעבורו עגלת דמשקית — הגע המשובח באותה תקופה — אצל חלבן גרמני בשם מס, שהיה לו רפת טובה בצתפה. העגלת בת 8 חודשים, נשאהה לפי הוראותיו של קלוריסקי, עוד שנה אצל בעלייה בצתפה. איןני יודעת אם הכוונה הייתה שהעגלת תגדל או שאני אגדל ואולי לשתיינו התכוון, איך שלא יהיה, בתום השנה קיבלתי עגלת גדולה יפהפייה. קראתי לה "חמדה" והייתי "մבוסטה עד הגג".